

Gál Csaba Sándor

BETONKANYONBÓL FELTEKINTVE

megbánt a kíméletlen fény megsebez és eszembe juttatja
az időtlen holdat ami egyszer tíz emeletes
panelházak közti betonkanyonból feltekintve forgott
felszíne a folyton rázuhogó napfény
és láthatatlan tartományokban érkező egyéb
sugárzás kis százalékát veri csak vissza
levegőtlenül fuldoklik a napszélben védtelenül így
év milliárdok vagy egy fénypillanat óta nem úgy mint
kék hallgatásába burkolózó
földje amin északi fényben állok ami innen nézve
instabil és fekete mégis egébe nyúló fensőbbrendű
intelligenciára utaló formákat hordoz
védelmi rendszerének részei ezek csakúgy mint
megjegyzéseid és hallgatásod
mikor kérdőre vonnak de te
gondolsz egyet kilakkozod körmöd
elmosolyodsz és belekezedsz egy látszólag
oda nem illő dalba amitől kiráz a hideg
de ez az ének úgy rombolja a rémületbe vájt bunkereket
ahogy a napfény zuhog a holdra
behunyt szemhéjodon át is folyamatosan érkezik
a veszélyesen vonzó vöröslő lüktetés kottasora
megsebez hogy elgyengülve könnyebben engedj végre
hívásának a küldetésnek